

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

SCAN ME

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ความรักคือโลกทั้งใบของใครคนหนึ่ง

นางสาว ศิริภา สว่างสุข

ฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลรามาธิบดี งานอายุรกรรม หน่วยไตเทียม

เนื้อเรื่อง

มีประโยคเกี่ยวกับความรักสั้นๆ จากเว็บไซต์แห่งหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า “You may only be person to the world but you may also be the world to one person” ซึ่งหมายความว่า “คุณอาจจะเป็นคน คนหนึ่งที่อยู่นบนโลกนี้ แต่ใครจะคิดว่าคนคนหนึ่งก็อาจเป็นโลกทั้งใบของใครบางคนก็เป็นได้”

ฉันไม่ค่อยเชื่อสักเท่าไร คนคนหนึ่งจะเป็นโลกอีกใบของอีกคนได้จริงหรือ มันดูเกินจริง พุดง่าย ๆ ฉันไม่ค่อยเชื่อในเรื่องของความรักนั่นเอง ยิ่งฉันได้มาอยู่ในวิชาชีพพยาบาลก็ยิ่งไม่เชื่อใหญ่เลย เพราะวัน ๆ หนึ่งของฉันได้แต่ขึ้นเวร แล้วก็ลงเวร ล้มตัวลงนอนแทบไม่มีเวลาให้ใครเลย ฉันได้แต่เฝ้าดูคนรอบข้างมีความรัก แต่ท้ายที่สุดก็จบลงด้วยเหตุผลที่ว่า “เวลาไม่ตรงกัน, ไม่มีเวลาให้กัน” และเหตุผลอื่นๆ อีกมากมายนานับประการที่เล่าวันเดียวก็ไม่รู้ว่าจะหมดไหม

นอกจากคนรอบข้างฉันแล้วนั้น การทำงานในด้านสายสุขภาพก็จะได้เห็นความรักในหลาย ๆ รูปแบบ บ้างก็รักแต่ไม่คิดจะมาดูแลมีหน้าที่จ่ายค่ารักษาก็จบ บ้างก็ปล่อยทิ้งไว้กับโรงพยาบาลไม่รู้จะจากไปเมื่อไหร่ บ้างก็รักสู้แทนกันจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะยอมแพ้ บ้างก็รักดูแลกันจนหายป่วยกลับบ้านได้ มันก็ยิ่งทำให้เชื่อประโยคที่กล่าวมาตอนต้นโดยากจนฉันได้มาเจอกับคุณลุงท่านหนึ่ง

ฉันเป็นพยาบาลจบใหม่ได้ประจำการอยู่ ณ หอผู้ป่วยวิกฤตแห่งหนึ่ง ในช่วงประมาณเดือนมีนาคม วันหนึ่งฉันได้รับมอบหมายงานให้ดูแลผู้ป่วยสูงวัยที่มีโรคประจำตัวเรื้อรังหัวใจโตโตด้วยการใส่สายสวนหัวใจ แต่ด้วยลักษณะภายในของเส้นเลือดมีหินปูนเกาะเป็นจำนวนมากทำให้ยากต่อการรักษา คุณหมอได้ทำการรักษาอย่างสุดความสามารถ แต่แล้วก็เกิดเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้น ผู้ป่วยอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการเสียชีวิต จึงต้องได้รับการผ่าตัดตามอาการอย่างใกล้ชิด ณ หอผู้ป่วยแห่งนี้ ฉันได้เข้าไปตรวจเยี่ยมผู้ป่วยเหมือนปกติที่เคย ฉันได้พบผู้ป่วยสูงวัยคนหนึ่ง รูปร่างสูงใหญ่ ผิวคล้ำ สีหน้าเศร้าหมองและอดิโรย สองมือกุมมือผู้ป่วยที่ฉันดูแล นั่งอยู่ข้างเตียงไม่ห่าง ฉันได้ทดสอบความรู้สึกตัวของผู้ป่วย แทบไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบกลับมาใด ๆ มีเพียงรูม่านตาที่ยังคงตอบสนองต่อแสง สัญญาณชีพต่างๆ คงที่ อยู่ ๆ ผู้ชายคนนั้นได้เงยหน้ามาถามฉันว่า “ภรรยาของผมเป็นอย่างไรบ้าง แกพอจะรู้สึกตัวบ้างไหม?” ฉันได้แต่ตอบกลับไปว่า “ก็ยังคงเหมือนเดิมในทุก ๆ วันที่ผ่านมา” จากนั้นฉันจึงเดินออกมาอย่างเงียบ ๆ และได้ยินเสียงของผู้ชายคนนั้นปลุกผู้ป่วย 2-3 รอบ แต่ไม่ได้รับการตอบสนอง และหยุดเรียกและนั่งลงกุมมือผู้ป่วยเช่นเดิม

หลายวันผ่านไปฉันก็ยังเห็นผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่ที่เดิมท่าเดิม จะลุกออกไปเมื่อพยาบาลเข้ามาทำหัตถการหรือหมดเวลาเยี่ยมเท่านั้น ฉันได้วนกลับมาดูและผู้ป่วยรายนี้บ่อยครั้งอาการผู้ป่วยดีขึ้นลิ้มดื่มน้ำ ไม่ตอบสนทนต่อเสียง ไม่ทำตามคำสั่ง แขนและขาบิดเบี้ยวไปมาแบบไร้ทิศทาง สีหน้าของผู้ชายคนนั้นดูมีแสงแห่งความหวังขึ้น และถามกับฉันอีกว่า “อาการของภรรยาผมดีขึ้นแล้วใช่ไหมครับ เขาจะกลับมาเหมือนเดิมไหมครับ” ฉันได้แต่รับฟังอย่างตั้งใจ แต่ใครเล่าจะรู้ว่าในสมองตอนนั้นของอันขาวโพลนมาก ๆ พยายามหาคำตอบเพื่อที่จะมาตอบให้ได้และรักษากาลังใจตรงนั้นให้ได้มากที่สุด” สิ่งทีเื่อนเยื่อออกไปนั้นคือ “คุยกับคุณหมอไหมคะ หากสงสัยในเรื่องใดเกี่ยวกับการรักษา อาการ สอบถามคุณหมอได้ นะคะ”

ฉันจึงเดินไปเรียกคุณหมอมารายงานกับผู้ชายคนนั้น และฟังคำบอกกล่าวและการตอบปัญหาของคุณหมอเงียบ ๆ และเฝ้าสังเกตสีหน้าของผู้ชายคนนั้น แววตาของความหวังหรือ รอยยิ้มที่มีค่อย ๆ จางลง หลังคุยเสร็จฉันก็ปล่อยให้ผู้ชายคนนั้นได้อยู่กับภรรยาของเขาเงียบ ๆ จนเวลาล่วงเลยไปถึงตอนเย็นก็ยังไม่ลุกไปไหนฉันได้เข้าไปสอบถาม “คุณลุงคะไม่ลงไปกินข้าวบ้างหรือคะ?” คุณลุงได้ตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงแผ่ว ๆ “ลุงไม่ไหวลูก ลุงอยากอยู่กับภรรยาของคุณมากกว่า ถ้าไปแล้วภรรยาตื่นมาไม่เจอใคร เขาจะเหงาเอา” ใจฉันยิ่งเกิดความเจ็บระหว่างบทสนทนา กว่าฉันจะหาเสียงตัวเองเจอก็นานพอสมควร ฉันเริ่มต้นคุยกับคุณลุงอีกครั้งด้วยการสอบถามประวัติของคุณลุง จึงได้ทราบว่า ชีวิตของพวกเขามาผ่านอะไรมานับไม่ถ้วน อยู่กินด้วยกันมากเกือบ 20-30 ปี ลูก ๆ โดนเรียนจบและก็มีครอบครัวกันหมดแล้ว ก็เหลือลูกกะป้าที่ดูแลกันสองคน และเล่าถึงการตัดสินใจร่วมกันเกี่ยวกับสุขภาพของคุณป้าที่เป็นโรคหัวใจว่าจะเข้ารับการรักษาแม้จะบอกถึงความเสี่ยง แต่ก็พยายามให้กำลังใจกันมาตลอด บางทีก็คิดว่ามีความผิดของคุณลุงที่ต้องทำให้ป้าต้องเป็นแบบนี้... บรรยากาศเงียบลงทันที ฉันได้แต่แอบร้องไห้ในใจเงียบ ๆ และได้แต่บอกให้คุณลุงไปกินข้าว ดูแลตัวเองให้ดีกว่านี้ จะได้ไม่ป่วย มีแรงมาดูแลคุณป้าได้

หลายเดือนผ่านไปจนถึงปลายเดือนมิถุนายนฉันก็ยังเห็นผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่ที่เดิม กุมมือเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือสีหน้ามีเลือดฝาด ดูมีสีสันเพิ่มมากขึ้นจากตอนที่เจอกันครั้งแรก และหลังจากนั้นพบกับคุณลุงอีกครั้ง ณ หอผู้ป่วยอายุรกรรม สถานที่ฝึกงานแห่งใหม่ของฉัน ภรรยาของคุณลุงหายเครื่องช่วยหายใจไม่ได้จำเป็นต้องได้รับการเจาะคอเพื่อช่วยในการหายใจ สัญญาณชีพดีมาก หัวใจก็ดีขึ้น ความรู้สึกตัวก็ยังคงเดิม เพิ่มเติมคือตื่นมากจนต้องผูกมัดทั้ง 4 ข้าง หายใจเหนื่อยเป็นช่วง ๆ จนต้องได้รับการดูแลและได้ยาบรรเทาอาการเหนื่อยเป็นระยะ คุณลุงดูสีหน้าสดใส พุดคุยเยอะขึ้น และยังคงจำฉันได้และฝากให้ฉันช่วยดูแลภรรยาของเขาให้ที ในทุกวันที่อยู่หอผู้ป่วยอายุรกรรมฉันก็เห็นคุณลุงมานั่งเฝ้าและยังคงจับมือภรรยาของเขาเช่นเคย

หลังจากนั้นอีก 3 เดือนฉันก็ได้พบคุณลุงอีกเลย เนื่องจากฉันได้ย้ายไปฝึกงานในหอผู้ป่วยอีกแห่งหนึ่งฉันได้แต่ภาวนาและหวังว่า คุณลุงจะดูแลคุณป้าได้ดี ไม่ย่อท้อและไม่ยอมแพ้ อย่างเช่นที่เคยดูแลที่โรงพยาบาลไม่ห่างไปไหน เหมือนกับว่าโลกของคุณป้าก็คือโลกของคุณทั้งใบ ในฐานะพยาบาล...การได้เห็นผู้ชายคนหนึ่งแสดงความรักต่อผู้หญิงที่เขารักแบบสุดหัวใจ มันเป็นเรื่องที่รู้สึกอึ้งอัมตะใจไปพร้อมกับความเศร้าใจ และรู้สึกตัวผู้หญิงคนนั้นช่างโชคดีมาก ๆ บางทีก็แอบคิดให้มีปฏิกิริยาเกิดขึ้นในชีวิตของเขาเหมือนกันนะ แต่มันคงจะเป็นได้ยาก การดูแลเอาใจใส่อย่างเต็มความสามารถของเราจะทำให้ได้ให้แก่ผู้หญิงที่เขารักและเปิดโอกาสให้เขาได้อยู่กับคนที่เขารักให้นานที่สุด คงเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการตอบแทนความรักของคุณลุงที่มีต่อคุณป้าได้

ความรักบางทีเราอาจจะไม่เชื่อ แต่ถ้าคุณได้ลองค้นหามันจริง ๆ คุณอาจจะโชคดีได้เป็นโลกทั้งใบของใครคนหนึ่งแบบคุณลุงและคุณป้าก็เป็นได้ บางทีฉันควรจะลองหามันสักครั้งในชีวิต....จากความรัก